

NIEUWSBRIEF 16

November 2015

**Van het bestuur
KRO-Spoorloos**

**Kerstkaarten?
Chinareis 2015: Chongqing, Chengdu, Lanzhou,
Yinchuan, Shenzhen en Xuchang
Familie He**

**Chinareis 2015 en fundraising
Belastingvrij schenken**

Deze nieuwsbrief komt helaas een stuk later dan wij, als bestuur, gepland hadden. Door ziekte binnen de familie Kuijper, de ouders van Eline, was het moeilijk om jullie eerder een verslag te geven van de reis van Jim en Eline Kuijper en Wilma Leermakers, die zij in het voorjaar van 2015 in China maakten.

Van het Bestuur

Nieuwe website

De laatste jaren zijn we bezig geweest om te kijken hoe we onze website kunnen verbeteren. We hadden daar een van de jongeren, die op het Regius College Schagen zat, voor aangenomen in het kader van een maatschappelijke stage. We zijn nu zover dat onze nieuwe website online is op het bekende adres: <http://www.stichting-eline.org>. De oude webpagina's blijven bereikbaar via een link. We moeten er nu verdere invulling aan gaan geven door nieuwe pagina's te maken. Daar ziekte binnen het bestuur en vrijwilligers is daar helaas tot nu toe weinig van gekomen. Laat ons weten wat u van onze nieuwe website vindt.

Kerstkaarten?

2015 nadert zijn einde. Steeds meer mensen besluiten om geen kerstkaarten meer per post te versturen. Als u zou willen om, in plaats daarvan, iets voor anderen te betekenen, zou u kunnen besluiten om (een deel van) de kosten, die u normaal aan kerstkaarten besteedt, te doneren aan een goed doel. Stichting Eline zou heel blij zijn als u hen zou uitkiezen voor een donatie.

KRO-Spoorloos

Afgelopen februari was het dan eindelijk zover: de uitslag van de **50 meest bijzondere uitzendingen van KRO-Spoorloos** werd bekend gemaakt. **Het verhaal van Eline haalde hierin de derde plaats.** Wij bedanken hierbij dan ook alle mensen die op ons gestemd hebben. Als je over 25 jaar bekeken de top drie mag halen, dan heb je het recht om trots te zijn. En dat zijn we dan ook! Ons verhaal heeft diepe indruk gemaakt op vele mensen. Dat is het belangrijkste. Jim, Wilma en Eline merken nog steeds dat buitenstaanders hen aanspreken op het verhaal. Dit ondanks dat het al de nodige jaren geleden is (januari, september en oktober 2007) dat het is uitgezonden.

Verder heeft in het blad van KRO-Spoorloos een brief gestaan die Wilma Leermakers naar aanleiding van deze uitslag heeft gestuurd. Dit was een reactie naar de winnaar over deze 50 meest bijzondere uitzendingen: Gendro.

Algemene info/Contact:

Stichting Eline-de Cirkel is Rond,
Iepenlaan 129, NL-1741 TD Schagen
Telefoon: +31 224 298532
E-mail: bestuur@stichting-eline.org
Website: www.stichting-eline.org

Donaties:

Rabobank
IBAN: NL55 RABO 0111 9975 93
BIC: RABONL2U
t.n.v. Stichting Eline-de Cirkel is Rond
Kamer van Koophandel no. 37139381
ANBI-geregistreerd bij de Belastingdienst

Stichting Eline - De Cirkel is Rond

"Alle kleine beetjes helpen..."

Chinareis 2015

Wilma Leermakers ging op 18 april voor 7 weken naar China. Ze is eerst 3,5 week alleen op stap geweest. Dat wil echter niet zeggen dat ze constant alleen was. Tijdens deze weken heeft ze meerdere mensen mogen ontmoeten. Een uitgebreid reisdagboek is te vinden op <http://hefamilie.waarbenijj.nu> (wachtwoord: Heyanlin). Dit zal binnenkort op de website worden overgezet. In deze nieuwsbrief wordt een kort verslag gegeven van de reis.

Park naast het hotel. Aan de overkant van de weg het vliegveld.

Verslag van Wilma Leermakers

Eerste week in Chongqing

Ik, Wilma, ben op 18 april via Helsinki naar Chongqing gevlogen. Zoals afgesproken werd ik daar opgehaald door de vader en oudste zus van Eline, HeXiuwen en He Yixin. De hotels had ik van tevoren zelf via C-Trip geregeld. C-Trip is een app waarop je heel gemakkelijk hotels, vluchten en treinverbindingen in China kunt boeken op je telefoon en je laptop. Yixin had al meerdere keren gevraagd of ik niet dichterbij in een hotel wilde zitten en liever had ze gehad dat ik bij haar in huis was gekomen. Het werd het Rinoceros hotel, dicht bij het vliegveld, één halte met de metro. Ondanks dat ik de familie al meerdere keren heb ontmoet, durfde ik het nog niet goed aan om daar langere tijd alleen te verblijven. En zo kon ik de omgeving in de buurt van

Yixin ook wat beter verkennen. In de middag kwamen ook tante Fang met haar man Chunyoung en dochter Caifang.

Daar ik nu een week in Chongqing zou blijven, voordat ik door zou reizen, vroeg de familie wel of ik nu ook al mee naar Mingjia wilde gaan. We besloten dit op maandag te doen, omdat Yixin deze dagen vrij had genomen en donderdag 23 april weer moest werken.

Land tegenover de flat waar Minghui groente verbouwt.

Mingjia

Op maandag 20 april werd ik opgehaald door Xiuwen, Yixin en Xielin, de vriend van Lu. Na een 2 uur durende rit door de bergen over ongeveer 100 kilometer kwamen we in Mingjia aan. Ik was even goed ziek, maar dat ging snel over. Dit is het geboortedorp van Wang

Minghui, de moeder van Eline. De familie heeft hier nu een eigen appartement op de 5^e verdieping. Ondanks dat ze niet meer op de boerderij wonen, blijven ze gewoon werken op het land en nemen ze alle spullen gewoon mee naar boven, 5 hoog.

Ik had al eerder foto's ervan gezien, maar ik blijf er verbaasd over hoe mooi de flat is geworden. Oorspronkelijk heeft de flat twee slaapkamers, maar Xiuwen heeft eigenhandig het balkon bij de woonkamer getrokken en er zo nog een derde slaapkamer bij gemaakt. Alles ziet er, voor Chinese begrippen, goed uit. Xiuwen heeft er zelfs een volledige badkamer in gemaakt. Er is een douche aanwezig en een wasmachine. Echter de was wordt nog vaak met de hand gedaan.

Het weerzien met moeder Minghui is heel hartelijk en de blijdschap om me te ontmoeten steekt ze niet onder stoelen of banken. Communiceren is met haar heel moeilijk, maar ik heb Yixin en Xiuwen bij me met hun mobiele telefoons met een vertaal-app. Bij mij werkt Google Translator niet, omdat de toegang tot Google apps wordt geblokkeerd in China. Ik ben dus afhankelijk van andere

Schoenenkast met eigengemaakte sloffen door Minghui.

Xiuwen is tofu aan het maken

systemen die de familie op de mobiel heeft. We bezoeken de scholen van Yugui, het jongere zusje van Eline, en Qiulin, het broertje. Het valt me op hoeveel er op school wordt gedaan. Bij Qiulin op de kleuterschool is er iedere dag ochtendgymnastiek op het schoolplein. Alles is versierd met vlaggetjes. Ik mag zelf even in de klas kijken. Hier is wel weinig ruimte, maar ondanks dat wordt er veel gedaan met de kinderen. De lagere school van Yugui is wat minder toegankelijk: een hoge trap en later een hek dat dicht zit. Je komt hier niet zomaar binnen. Maar als de school uit is mag ik wel even op het schoolplein en doe ik mee aan een touwtrek-wedstrijd. Daarvan wonnen we 3 rondes! Qiulin ken ik alleen van toen hij nog heel klein was. Hij bekeek me dan ook met argusogen, maar het gezicht van Yugui was heel tekenend: zo blij om me te zien, herkenning. Het is gewoon duidelijk dat er vaak over ons gezin gesproken wordt.

Ochtendgymnastiek op de kleuterschool.

Ik had afgesproken dat, als ik in Mingjia zou zijn, ik met de ouders van Eline zou gaan kijken om een sofa te kopen. Nu stond er in de woonkamer alleen een houten bank en plastic krukjes. Ook dit zijn gebeurtenissen die net iets anders gaan. Je kunt wel in de grote stad een bank kopen, maar dan moet je deze nog vervoeren naar Mingjia. De winkel waar je de bank koopt doet dit niet voor je. En dat is een ander probleem. Dus er wordt eerder in de omgeving gekeken, wanneer men zaken als meubilair aan wil schaffen. In Mingjia zijn drie meubelwinkels. De eerste werd te duur bevonden, de tweede had niets en bij de derde werd een sofa gevonden naar hun zin. Niet te duur mocht het zijn. Ik moest echter wel eerst in Chongqing geld halen, dus de aanschaf moest nog even wachten. Helaas bleek de sofa toen weg te zijn, of was misschien duurder geworden. Je weet het nooit hoe dat in China gaat. Xiuwen is de week daarop in Longtan, een plaatsje 15 km verderop, gaan kijken. Daar werd een andere sofa gevonden, die ook nog naar hun huis kon worden gebracht. Deze dagen gingen erg snel. Minghui wilde graag dat ik bleef, maar helaas voor haar ik moest weer met Yixin naar Chongqing.

Kleuterklas.

Monniken in het hotel.

Chengdu

Op 25 april vertrok ik naar Chengdu. Ik verbleef hier in het Tibetaanse gedeelte van de stad, dichtbij Jinlistreet en de Wuhou temple, in het Golden Lemon hotel. Hier logeerden veel monniken. In de wijk waren heel veel Tibetaanse soeveniers te koop. Het lijkt of je in een heel andere deel van China verblijft. Qing Cuifang, de vrouw van Henk Meijer, ons bestuurslid, hoorde dat ik in Chengdu was en kwam hier ook naar toe. Enkele dagen van tempels bekijken, de Jinlistraat bezoeken en winkelen. Het blijft

Schildpaddenvijver.

Kleurigheid in de tempels.

Stichting Eline - De Cirkel is Rond

"Alle kleine beetjes helpen..."

een gegeven dat je beter met een Chinese kunt gaan winkelen. Dat scheelt in wat je voor producten betaalt. Daarbij zie je ook andere mooie dingen in de stad. Maar ook als je alleen bent, ontmoet je heel leuke mensen en dan komen er mooie verhalen naar je toe. Hier viel me wel op dat er ook winkels zijn, die spullen voor aanpassingen in huis verkopen. Voor hulpbehoevende mensen. Het is er dus wel degelijk, maar of mensen hier veel gebruik van maken, dat weet ik niet.

Lanzhou

Op 29 april vloog ik van Chengdu naar Lanzhou, de geboorteplaats van Anneli, onze jongste dochter. Met mijn vriend en contactpersoon Steed, Chen Tianji, had ik afgesproken dat ik zelf met de bus naar Lanzhou zou komen. De vorige keer lukte dit me ook, dus dat moest nu ook kunnen. Er was nu zowaar een echt busstation: ook hier gaat de voortuitgang in snelle tred. Dit was er in 2010 nog niet. Met Steed is het altijd thuiskomen. Hij doet werkelijk alles voor me. Eenmaal in Lanzhou

Eten met Steed (links) en zijn vrienden.

Dhr. Sun Weidong, directeur van het kindertehuis.

Kinderen in het tehuis.

gingen we even met zijn vrienden eten. Zij spreken geen Engels, maar dat maakt niets uit: gegeten moest er worden.

In deze dagen ontmoetten we ook de pleegzus van Anneli, Wenjing, en haar man. Helaas lukte het niet om haar oma, mevrouw Zhao, te ontmoeten. Zij heeft destijds Anneli gevonden en naar het kindertehuis gebracht. Door de ouderdom en de bijbehorende lichamelijke achteruitgang wilde ze ons liever niet ontvangen.

Het contact met Wenjing was weer heel hartelijk. Ze kan ons geen antwoorden geven op vragen over het verleden van Anneli, maar zij haar man en oma zijn wel de contacten van het leven van Anneli in China. Steed blijft me verbazen: het bezoek aan het kindertehuis is zo geregeld. Eindelijk zie ik het nieuwe kindertehuis. Het is goed om dit te zien. We kennen het oude tehuis en dit is dan werkelijk veel beter. In het tehuis zitten momenteel te veel oudere kinderen, die niet voor adoptie in aanmerking zijn gekomen. Voor het tehuis is dat heel moeilijk. Hierdoor krijgen ze namelijk minder inkomsten. Ze proberen deze kinderen wel in gezinnen geplaatst te krijgen. Na hun 16^e gaan de kinderen naar het platteland om daar de middelbare school te volgen.

Op 1 mei is het een nationale feestdag en Steed vroeg of ik met hem, zijn vrienden en familie mee wilde naar de bergen voor een barbecue. Toen we eenmaal daar waren aangekomen, ging Steed bij zijn vrienden zitten. En wat doen mannen als ze niets te doen hebben? Gokken! Hier ontmoette ik Sandy, een jonge vrouw die Engels geeft op de middelbare school. Met haar en haar

moeder heb ik veel gepraat. Wat een warmte gaat er van deze mensen uit. We wandelden in de bergen, waar veel boomgaarden waren. Om van het ene stukje naar een ander plekje te komen moest je over een

Chinese opera.

Zhang Wenjing en haar man.

trappetje dat over de grond lag. Ik verstapte me ineens en dacht op de harde grond te komen. Maar ik realiseerde me toen waarom dit trappetje er lag: ik zakte tot mijn enkels in de modder. En dat in een omgeving waar geen stromend water is. O ja, het toilet was gewoon een hokje met een spleet tussen twee planken. Maar als je moet maakt dat niets meer uit...

De moeder van Sandy zingt in de Chinese opera en haar man speelt muziek. De volgende dag nam Steed me naar een amateur operahuis. Ik mocht zelfs achter de schermen mee kijken, zien hoe het schminken in zijn werk ging. Tijdens de voorstelling moest ik op de eerste rij zitten!

Yinchuan

Park in Yinchuan in de avond.

Op 3 mei ga ik met de nachttrein naar Yinchuan, provincie Ningxia. Tijdens deze trip ga ik mijn vriendin Keni, Song Zhe, bezoeken. Met haar heb ik al een aantal jaar via de chat contact en ze heeft me uitgenodigd bij haar thuis. Voor het verkrijgen van mijn

visum heb ik haar een uitnodigingsbrief moeten vragen. Anders kon ik deze periode van mijn reis niet verantwoordelijk bij het visumbureau.

Wilma en Huahua, lerares, in een klaslokaal met leerlingen in gesprek

Reizen met de nachttrein is prettig. Je hebt een bed en de tijd gaat vanzelf. Alleen wel op tijd wakker worden en niet te veel van de telefoon gebruik maken. Mijn mobiel was namelijk al bijna leeg. Yinchuan is duidelijk een "plattelandstad". Hoogbouw is er wel, maar meestal niet hoger dan 10 hoog. Het is ruimer opgezet dan je

Op de He Lan Middle school. Links: Keni's man.

ziet in Beijing en Chongqing.

Keni heeft als lerares gewerkt, maar nu werkt ze op de administratie bij een bedrijf dat de boekhoudingen verzorgt voor coöperaties van boeren. Haar man geeft nog steeds les op de middelbare school in He Lan. Als je contacten hebt zijn deze scholen gemakkelijk te bezoeken. Via haar heb ik ook haar vrienden leren kennen. Soms kom je dan op verschillende plaatsen. Ook hier staat eten centraal en het ontmoeten van vrienden van Keni. Ook met hen ga je op stap. We waren op een middag aan het wandelen en een van haar vrienden nam ons mee naar de stad. Hij werkte bij de post en was volgens mij nog op dat moment nog aan het werk! Bij ons is dat onmogelijk, geloof ik...

Keni nam me mee naar een stoffenwinkel en vroeg welke stof ik leuk vond. Ik wees er een aan, maar begreep niet helemaal waar het voor was. De volgende dag werd het duidelijk: Keni had een dekbed met overtrek voor me laten maken. Dat moet dus mee naar Nederland: **extra koffer wordt besteld voor het**

vliegtuig. Ik heb de laatste avond een bezoek aan Keni's ouders gebracht, heel apart en mooi. Ik kan wel geen Chinees, maar dat dit zomaar kan is heel uniek.

Keni gaat met mij mee naar Chongqing om Nini te ontmoeten, de studente, die door Stichting Eline ondersteund werd, en die al een aantal keren bij haar thuis is geweest. Als we naar Chongqing gaan zie ik Jim en Eline, die dan al 5 dagen in China zijn.

Chongqing

Eline met haar Chinese en Nederlandse familie.

7 mei gaan Keni en ik naar Chongqing. Eline, Mitchel, Eline's vriend, en Jim zijn hier al eerder deze week aangekomen.

Voordat ik weer doorreis naar Shenzhen, volgen er nog een aantal drukke dagen. Het weekend nemen we familie He mee naar **Chengdu**, om het

Panda onderzoeks- en voortplantingscentrum te bezoeken. De familie heeft nog nooit zo ver gereisd en voor de jonge kinderen is dit ontzettend leuk. Treinkaartjes moet je wel op tijd kopen, wil je nog een zitplaats in de trein hebben. Koop je de kaartjes niet in de plaats van waaruit je vertrekt, dan zijn ze iets duurder, maar voor de zekerheid kopen we toch maar vast de kaartjes voor de terugreis uit Chengdu, later die dag. We reizen met de hogesnelheidslijn: wát een verbetering ten opzichte van andere jaren: In twee uur ben je Chengdu-Oost. Het wordt een gedenkwaardige dag. Het park is schitterend. Maar het is wel beter als je eerder op de dag komt. De panda's waren allemaal binnen omdat het al te warm was. Terug naar het treinstation in Chengdu moesten we twee taxi's huren. Maar niets werd goed bevonden.

Omdat Mitchel en ik erbij waren (duidelijk buitenlanders, in tegenstelling tot Eline en Jim...), werd de prijs opgedreven en dat vondt de Chinese familie van Eline niet acceptabel. Uiteindelijk huurden ze een busje voor 7 personen, waar we met 12 man in zaten: net sardientjes in een blikje. Maar we arriveerden op tijd op het station.

In de rest van de week brachten we nog een bezoek aan de in waar Lu de opleiding tot verpleegkundige volgt. Verder brachten we een bezoek aan de aan de middelbare scholen in Fuling, waar de Stichting een aantal leerlingen ondersteunt. Hierover meer in het verslag van de schoolbezoeken.

Lu en Eline. Op de achtergrond een panda.

Stichting Eline - De Cirkel is Rond

"Alle kleine beetjes helpen..."

Eline en haar opa,

16 mei 2015. Deze dag is voor Jim en mij heel belangrijk. **Wij waren op die dag 25 jaar getrouwd.** En dit wilden we vieren met de Chinese familie. We besloten **Hot Pot**, Chinese fondue, te eten. Ellen, een Chinese vriendin uit Chongqing, regelde het restaurant voor ons. De ouders van Eline en de kinderen, de ooms en tantes met neven en nichten, maar ookde Chinese contactpersonen van de Stichting waren er bij. We werden overstelpt met cadeaus en dachten: "Hoe nemen we dit weer mee naar Nederland?". Maar dat is een zorg voor later.

Ook Mitchel proostte mee. De mannen zitten altijd apart van de vrouwen.

Geproost moet er worden.

De damestafel.

Wang Fangan (links) en Wang Jue en haar ouders.

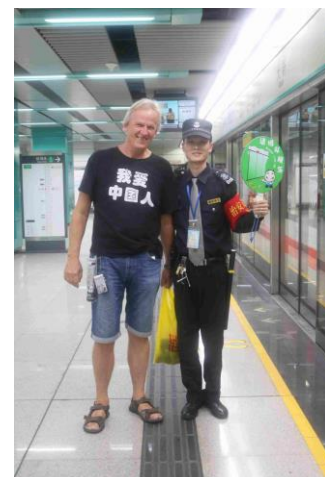
Shenzhen

Het bezoek van Jim en Eline loopt 17 mei ten einde. Op die dag zwacai ik eerst Jim, Eline en Mitchel uit. Daarna vlieg ik door naar Shenzhen, waar ik Mina, Shumin, zal ontmoeten. Mina helpt me vaak om Chinese artikelen te kopen en te versturen. Zij heeft ervoor gezorgd dat wij visitekaarthouders konden aanschaffen en zo stuurt ze me regelmatig een aantal zaken op. Als ik in Shenzhen aankom is Pieter er ook. Hij is ook aan het rondreizen. Met Mina ga ik een aantal dagen op stap: ik moet wat zaken voor een Nederlandse vriendin regelen en dat kost ons een aantal dagen. Met Pieter gaan we naar een warenhuis waar ze alles op het gebied van verlichting en elektra verkopen. Zulke winkels heb ik hier nog niet gezien. Ik koop hier aanstekers die je op kunt laden via de computer of het stopcontact. Helaas komen deze de in de handbagage niet door de veiligheidscontrole als

ik naar huis ga. In Shenzhen is een park waar een aantal culturen uit China centraal staan. Prachtige voorstellingen zien we, acrobatiek. Ik begin steeds meer waardering voor Mina te krijgen. Ik probeer ook te kijken of we op een andere manier kunnen samenwerken, maar daar moeten we nog heel goed over praten en alles op een rijtje zetten. De tijd die ik met haar doorbreng is heel kostbaar. We verblijven de nodige dagen bij elkaar op een kamer en ik merk dat Mina steeds meer ontspannen raakt. We lachen ontzettend veel. Het enige vervelende wat ik meemaak gedurende deze reis is als we in Guangzhou zijn. Ik neem hier de hogesnelheids trein naar Xuchang en merk dat ik

Atractiepark in Shenzhen

Pieter met een medewerker van de metro

Mina en ik aan het ontbijt. Kort erna verlies ik mijn mobiele telefoon.

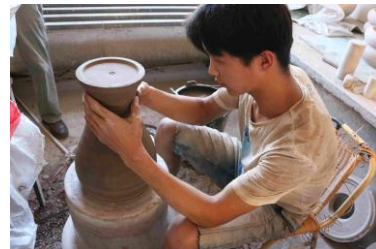
mijn mobiel kwijt ben. Trienticket geannuleerd. Je krijgt wel een deel van de kosten terug, maar niet alles. Mina en ik gaan terug naar het hotel: hier is niets gevonden, zegt men. We gaan naar de politie om aangifte te doen. Als ik zie hoe zij praten tegen Mina en zij bijna moet huilen, gaat bij mij de knop om. We moeten verder. Ik ga me er niet meer druk om maken. Ik wil eten en ik ben moe. We moeten door. Mina doet echt alles. Ze moet nu geld regelen voor een ander kaartje. Haar broer gebeld. Alles komt goed. De volgende dag nemen we alsnog afscheid van elkaar. Wat een gedrevenheid heeft deze jonge vrouw. Een reserve mobiel krijg ik mee. Dan kan de familie mij toch bereiken. Terwijl ik weet dat juist Mina alle "dubbeltjes" om moet draaien. Wat een groot gebaar.

Xuchang

Voordat ik naar China ging, wist ik al dat Pieter ging rondreizen. Onze tweede gezamenlijke vriendin, Jasmine, wilden we beiden bezoeken. Ik heb hierop mijn schema aangepast. Ik reis per hogesnelheidslijn van Shenzhen naar Xuchang, een kleine 8 uur. Ik probeer ondertussen wat te slapen. Mina heeft het adres van Jasmine voor mij op papier geschreven. Op het eind van de rit raak ik in gesprek met een aantal medepassagiers en een ervan ziet mijn briefje, dat ik al heb gepakt om aan de taxichauffeur te laten zien. Hij merkt op dat hij dezelfde richting op gaat: ik hoef maar achter hem aan te lopen en mag met hem meerijden. Ik ken Xuchang helemaal niet en het is behoorlijk donker, maar uiteindelijk staan we voor het hotel.

Jasmine wacht me op. Zij woont naast het hotel, maar regelt vaker voor bezoekers een kamer in dit hotel. Het hotel is schoon en de bedden zijn goed. Meer heb ik niet nodig. Eten doen we wel ergens anders. Ook hier leer ik via Jasmine weer haar vrienden kennen. Ze rijdt me door de stad, achterop haar elektrische scooter. Dat heb ik nog nooit gedaan, een hele belevenis. Maar ook dit went. Vertrouwen dat het goed komt. We bezoeken een pottenbakkerij fabriek, waar veel potten maar ook veel mooie beelden worden gemaakt. Omdat je toch een buitenlander, bent mag je ook hier weer op de foto. En zij willen heel graag de foto's als promotie materiaal gebruiken. Wie weet waar ik in China nog kom te hangen!

Een vriendin van Jasmine nodigt ons ook uit om langs te komen. Haar man heeft een fabriek, die verpakkingsmateriaal maakt. Dat kun je goed merken. Hun huis is luxer, maar wat me vooral opvalt is dat de afwerking van de huizen op zijn Chinees is. De muren zijn gewoon kaal. De afwerkingen van keukens is vaak maar zo-zo. Maar goed, dat is hun manier. We komen ook nog in een kerk terecht, een Christelijke kerk waar de vriendin lid van is. En dan mogen ook Pieter en ik nog zingen in deze kerk, Hij is in ieder geval tekstvaster dan ik...

Bezoek aan een aardewerk fabriek
 Directeur van het bedrijf

Een vriendin van Jasmine nodigt ons ook uit om langs te komen. Haar man heeft een fabriek, die verpakkingsmateriaal maakt. Dat kun je goed merken. Hun huis is luxer, maar wat me vooral opvalt is dat de afwerking van de huizen op zijn Chinees is. De muren zijn gewoon kaal. De afwerkingen van keukens is vaak maar zo-zo. Maar goed, dat is hun manier. We komen ook nog in een kerk terecht, een Christelijke kerk waar de vriendin lid van is. En dan mogen ook Pieter en ik nog zingen in deze kerk, Hij is in ieder geval tekstvaster dan ik...

Bezoek aan een meer waar geen water mee in zat.

Een bezoek aan een kerkgemeenschap

Met Jasmine en haar kinderen, haar vriendin en Pieter nog een diner

Laatste week

De laatste 10 dagen breng ik door in Chongqing, maar daarvan ik ga dan ook nog 5 dagen naar Mingjia, naar het huis van Eline's ouders. Het voelt goed om er te komen. Maar we weten allemaal dat het ook hier afscheid nemen wordt. Ik ontmoet de man, die heeft geholpen met het registreren van de jongere kinderen. Het valt steeds op hoeveel mensen bereid zijn om anderen te helpen. In het dorp zijn heel veel gezinnen die twee of meerdere kinderen hebben, en dit in een tijd van de 1-kind politiek. Het geeft hoop. Ik ga in deze week naar de **Dashun Middle School**, de school waar de Stichting zijn activiteiten is begonnen. Het ligt ongeveer 10-15 minuten lopen van het huis. Meer hierover staat in het verslag over het bezoek aan de scholen.

Yixin moet ook nog werken en ik besluit in Chongqing zelf op stap te gaan. Yixin blijft bezorgd dat ik zal verdwalen als ik alleen op stap ben, maar ik vertrouw op mijn gevoel en dat werkt nog goed. Ik weet me altijd goed te oriënteren en dat kan ik goed gebruiken bij het bezoek aan E-ling park. Ik laat Yixin zien hoe ik met de "Maps" op internet werk en dat ik me zo voorbereid als ik ergens naartoe ga. E-Ling Park is een van de mooie parken die Chongqing rijk is. Parken aanleggen, dat kunnen ze in China wel. Ik heb dit park eerder bezocht en zocht een aantal kunstenaars die hier werken. Deze zijn enkele jaren geleden verhuisd, helaas. De laatste dagen voel ik me niet lekker. Ik besluit nog wel naar het **Nederlands Consulaat** te gaan. Ook dit doe ik in mijn eentje, vanwege het werk van Yixin. Als ik eenmaal weer "thuis" ben stort ik in elkaar. Ik heb geen trek en dat is wat je net niet moet zeggen. Ik word meegenomen naar een lokaal ziekenhuis en blijf hoge koorts te hebben. Ik krijg onmiddellijk een infuus en medicatie mee voor 2 dagen. De volgende dag moet ik naar huis. Dat lukt wel, maar eenmaal thuis in Nederland ga toch voor de zekerheid naar de arts. Ik blijf een longontsteking te hebben. Het wordt daarna een periode van veel ziekenhuisbezoeken, want de longontsteking bracht andere zaken omhoog. Gelukkig bood een operatie uitkomst en kan ik weer werken aan de toekomst en een volgend bezoek aan China.

Het is een geweldig mooie reis geweest die ik heb mogen maken. Ik dank daarom iedereen die mij hierin vertrouwen hebben gegeven, mijn familie in Nederland en in China en mijn vrienden in China. Zonder hun medewerking en liefde had ik deze reis nooit zo kunnen beleven.

Wilma Leermakers

China Reis 2015 en fundraising

Voor deze reis heb ik opdrachten voor mensen uit willen voeren, in ruil voor een gift. De opdrachten die ik binnen had gekregen heb ik op één na kunnen vervullen. De schildpadden die ik moest fotograferen waren geen probleem: in Chengdu lag er bij een tempel een heel mooie schildpaddenvijver. Ook had de schoonfamilie van Yixin een gebreide schildpad. Je komt er genoeg tegen. Een mooie kaart versturen was ook geen probleem. Het is altijd grappig om te zien hoe lang deze kaart er dan over doet om aan te komen. Het lukt helaas niet om een slinger met kleine pluche panda's aan te schaffen. Alles bij elkaar heeft dit 100 euro opgebracht. Hopelijk zijn er voor een volgende reis meer opdrachten...

Familie He

Als ik terugkijk op de tijd dat ik de familie He, de ouders van Eline, leerde kennen en dat vergelijk met nu, dan mag ik opmerken dat er een heel groot verschil is tussen de manier van leven in 2006 en die in 2015. De jaren op de boerderij liggen duidelijk achter hen. De boerderij was ook niet meer te bewonen na de brand. Daarna op kamers: geen ideale situatie, maar het was al een vooruitgang. Nu eindelijk een eigen appartement. Dit hebben ze kunnen kopen en inrichten mede dankzij uw ondersteuning. Ze wonen nu in Mingjia, op 10 minuten lopen van de school waar Lu op heeft gezeten. Het appartement is praktisch ingericht.

Minghui altijd bezig

Stichting Eline - De Cirkel is Rond

"Alle kleine beetjes helpen..."

In het dorp wordt momenteel veel gebouwd. Op mijn vraag waarom vader He Xiuwen dan niet in zijn woonplaats in de bouw werkt komt het simpele antwoord: in de stad verdienen je meer. In dat opzicht een logische stap, wil je vooruit komen.

Mingjia is een dorp met ongeveer 30.000 inwoners. Velen wonen in een flat. De markt is zoals vele markten in China: veel vers vlees ligt gewoon op de plank, vis wordt vers verkocht, groente komt rechtstreeks van het land en wordt door de mensen ter plekke verkocht. Verder is er niet veel te beleven. De bus rijdt er wel, maar veel mensen maken gebruik van particuliere "taxi's" mensen die voor ongeveer 50 Yuan, 7,5 euro, per persoon naar de stad rijden. Als je met meerdere mensen tegelijkertijd meerijdt, is dat weer een goede bijverdienste voor de chauffeur.

Wang Minghui, de moeder van Eline, is ontzettend trots dat ze onseindelijk in haar eigen huis kan verwelkomen. Alles wordt uit de kast gehaald, het eten wordt met liefde bereid en het is moeilijk om hier in mee te helpen. Je bent gast en die hoeft alleen maar te zitten en niets te doen. Dat is niet mijn gewoonte en ik dwing toch af om mee te mogen helpen. We zijn tenslotte familie!

Xuiwen, de vader van Eline, werkt nog steeds in de stad. Ik heb zijn huisvesting mogen zien. Een heel simpele kamer met een bed. Het toilet is buiten. Hij kan er koken en daar houdt alles mee op. Maar, zegt hij, ik kan wel een kamer huren die duurder is, maar dan kan ik minder naar huis sturen. Mijn vrouw en kinderen moeten ook eten. **Ik zet me graag op de tweede plaats.** Vader verdient ongeveer 100 Yuan per dag, 15 euro. Soms kan hij maar 10 tot 15 dagen per maand werken, vanwege de weersomstandigheden.

Toch wilde hij deze reis zo veel mogelijk met Eline, Jim en mij optrekken. Niets was te veel. Zijn bezorgdheid was erg groot.

Yugui zit momenteel in het tweede leerjaar van de lagere school. Zij gaat goed vooruit. Het is een heel

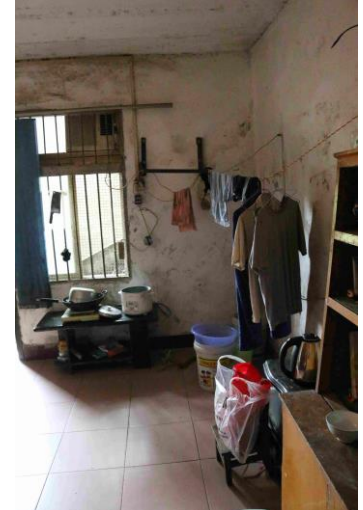

Yugui en Qiulin

positief, enthousiast meisje. Ze probeert heel erg haar best te doen. Als moeder iets niet duidelijk kan maken aan mij, omdat ik geen Chinees versta, begint Yugui het mij uit te leggen. Niet dat dat veel helpt, maar ze doet het toch maar. Dit was heel duidelijk toen de familie een kip in huis had. Deze moest naar de slachter en moeder wilde dat tegen me zeggen. Ik ben maar meegegaan en heb alles over me heen laten komen. Voor het eerst in mijn leven heb ik een kip mogen plukken. En in de avond hebben we heerlijk kip gegeten.

Qiulin zit in het laatste jaar van de kleuterschool. In september ging hij naar de lagere school. Dat verliep in de eerst instantie niet zo goed, omdat hij wat geplaagd werd. Veel mensen in het dorp kennen de geschiedenis van het gezin en dat is niet altijd gemakkelijk. Qiulin is een echte jongen en daarbij ook nog eens de enige jongen in het gezin: het bekende "keizertje" in het gezin. Voor de kinderen zal het niet leuk zijn als ik weg ben. De familie heeft gezorgd dat er meer lekkere dingen in huis zijn, koek en snoep.

De woonruimte van Xiuwen in de Chongqing

Want ze willen mij erg plezieren. Dat zal weer wegvallen als ik terug naar Nederland ben.

In de laatste week dat ik in MIngjia verblijf, bezoek ik de **vader van Minghui**, dus de **opa van Eline**. Hij woont in een "boerderij" tussen Mingjia en Longtan. Yixin vroeg zich af of dit niet te schokkend is voor mij. De boerderij is erg oud: een lemen huis bestaande uit een gedeelte voor opa en twee andere woonruimtes, waar twee zonen wonen. Waterdicht is het er beslist niet. De muren zijn nog net aangesmeerd, maar daar heb je het dan mee gehad. Gordijnen, vloerbedekking en kasten zijn maar amper te vinden. Alles is opgeslagen in plastic zakken. Enkele plastic krukjes en een houten bankje staan er. De kippen lopen in huis rond, Boven staat een ton waar rijst in zit, maar ook een aantal muizen. De badkamer is een grote tegenstelling. Xiuwen, Eline's vader, heeft in de boerderij een badkamer gebouwd, geheel betegeld. Hier is men heel erg trots op.

Opa leeft van het werk op het land. Hij verbouwt nog steeds groenten en rijst en verkoopt deze dan op de markt. Hij is 84 jaar, maar nog een krasse oude man met een heel lief karakter.

Ik had wat geld uitgespaard, doordat ik de komende dagen bij Yixin verblijf in plaats van in het hotel. Dit geld heb ik aan opa gegeven. Minghui wilde haar vader ook wat extra's geven, maar dit weigerde hij. De reden was dat hij al wat van mij had gehad. Toen voelde ik duidelijk dat deze familie niet inhelig is.

Yixin heeft haar leven goed op de rit gezet. Ze woont bij haar schoonouders. Ik kan merken dat zij met deze mensen een hele hechte band heeft. Yixin geeft aan dat haar vriendinnen zo niet zouden willen leven, maar dat zij het prettig vindt en dat ze zo ook haar eigen familie beter kan helpen. De echtgenoot van Yixin en zijn ouders zijn mensen waar het leven in teken staat van familie. Je voelt dat er een groot respect is voor elkaar en voor hun schoondochter. Via Yixin horen we veel over de familie. Er worden ons steeds meer familie zaken toevertrouwd. Ze leeft in een goede, gezonde omgeving en kan zich verder ontwikkelen. Ze geeft nog steeds muziekles en daar haalt ze veel

Boerderij van opa Wang

He Lu en Xie Lin

Yixin en Zou Jie

Yixin haar schoonfamilie

voldoening uit.

In het nieuwe schooljaar heeft de familie geen hulp gevraagd voor de jongere kinderen.

Lu leerden we kennen als een 13-jarige, verlegen puber, die niet wist wat ze van het leven moest verwachten. Wat we dit jaar zien is een jong volwassen vrouw, die het goed doet in haar opleiding tot verpleegkundige. Ze heeft op school ook naam gemaakt en is klassenvertegenwoordigster, unaniem

gekozen door leerlingen en leerkrachten. Deze jonge vrouw heeft haar leven op orde gekregen. Ze is mondiger geworden en neemt haar verantwoordelijkheid. Ik heb me weleens zorgen hierover gemaakt, maar de opleiding tot verpleegkundige heeft haar op een goede manier ontwikkeld. Nog een jaar en dan zal ze afstuderen. Dat betekent dat we Lu dan niet meer hoeven te ondersteunen. Een verslag van het bezoek aan haar opleiding vindt u in het bijgevoegde verslag van de bezoeken aan de scholen.

Belastingvrij schenken

2015 loopt weer ten einde. Er zijn nog steeds mogelijkheden om belastingvrij te schenken, d.w.z. met volledige aftrekbaarheid voor de inkomstenbelasting. U hoeft hiervoor niet meer naar de notaris. Er hoeven geen kosten meer voor te worden gemaakt. U kunt hiervoor een formulier opvragen bij de belastingdienst: http://www.belastingdienst.nl/wps/wcm/connect/bldcontentnl/belastingdienst/prive/relatie_familie_en_gezondheid/schenken/giften_aan_goede_doelen/algemeen_nut_beogende_instelling_anbi/algemeen_nut_beogende_instelling_anbi

Dit formulier stuurt u, ingevuld, in 2-voud naar Stichting Eline. U krijgt na ondertekening een exemplaar terug. Stichting Eline wenst iedereen een vreugdevol en gezond 2016. Dat iedereen om leert gaan met de kansen die we krijgen, en dat we lastige zaken om mogen buigen naar iets positiefs.

Stichting Eline-de Cirkel is Rond wenst iedereen een Vreugdevol en Gelukkig 2016. We hopen met uw steun ons werk te kunnen voortzetten. Hartelijk dank hiervoor.

Namens Stichting Eline-de Cirkel is Rond:

Wilma Leermakers, Donn Knoll, Henk Meijer

Onze vrijwilligers: Jim Kuijper, Qing Cuifang, Wenting Zhong, Wang Jue, Yujing Yang, Chris Chen